

Зачепилівська районна державна адміністрація

Відділ освіти

Будинок дитячої та юнацької творчості

Всеукраїнська експедиція

учнівської та студентської молоді

«Моя Батьківщина – Україна»

Напрямок «Із батьківської криниці»

Напувала їх натхненням

зачепилівська земля

(Творчість В'ячеслава та Олександра Крупок)

2014 рік

Автор роботи: Білик Юлія Юріївна, член гуртка «Літературне краєзнавство» Миколаївської ЗОШ І –ІІІ ступенів Зачепилівського району Харківської області.

Керівник: Чуб Тамара Миколаївна, вчитель української мови та літератури Миколаївської ЗОШ І –ІІІ ступенів Зачепилівського району Харківської області, спеціаліст вищої категорії, вчитель-методист, керівник гуртка «Літературне краєзнавство», т. 953623.

Кожен з нас знає: річка починається із джерела, день – з ранкового проміння, пісня – зі щирого слова. А Батьківщина – з місця, де вперше побачив небо, маму, сонце, квіти – з рідного краю. Любов до Вітчизни – складова нашого життя, тож маємо знати звичаї і традиції, історію та літературу рідного краю, людей, що є нашою гордістю. Зачепилівщина дала державі дипломатів та військових, вчителів та артистів, майстрів вишивки та спортсменів, Героїв Радянського Союзу та Героїв Соціалістичної праці. Благословенна зачепилівська земля давала творче натхнення видатному російському композитору А. Чайковському, письменникам М.Рудю, Ф.Злидню, А. Хижняку. І нині живуть серед нас закохані в життя і красу люди, які виражають свої почуття Словом – прозовим і поетичним. Ми переконані, що всі мають знати їх імена. Тому і вирішили познайомити читачів з двома братами Крупками – В'ячеславом і Олександром, їх цікавим життям та літературною творчістю.

Їх батьківщиною є село Семенівка Зачепилівського району на Харківщині. Більш мальовничої місцевості не знайти, особливо влітку, коли чарують місячні вечори із силою-силенною солов'їв на кущах калини, пахощі лугу і садів на берегах повноводої Орілі. Здається, природа ліпила цей клаптик землі у стані найвищого натхнення. Ростуть тут трави в пояс і цілюще зілля, дупласті верби і густі очерети, б'ють чисті джерела і гуляють на волі птахи, не підозрюючи, що бродять уже не по лузі, а в Червоній книзі. Ростуть звіробій, материнка, деревій, мати -й-мачуха, м'ята, переносячи здоров'я землі в людей. На лузі, що де-не-де зблискує цятками води, наче хтось розгубив у траві скалки розбитого дзеркала, повільно ведуть свій танець лелеки, поглядаючи на осокорину, де вони залітували й цього разу, бо кращого місця в світі немає.

Тож не дивно, що той, хто народився і зріс у цій чарівній місцевості, кого колихала на своїх хвилях Оріль, чії босі ноги пестили лугові запашні трави, всотував у себе первозданність, і святе почуття любові до рідного краю вихлюпувалося назовні мелодією, поетичним рядком, дерев'яним мереживом на будинку, буйноквіттям у садку, прагнення до пізнання чогось незвіданого, незвичайного. А діти, народжені в цій красі, переймали від своїх батьків

найкраще і зростали романтичними й талановитими, ось хоча б як герої нашої розповіді.

... Пovoєнні роки були нелегкими як для країни, так і для її громадян. Відбудова народного господарства, налагодження особистого життя вимагали часу і зусиль. Не покладаючи рук, піднімали українці з руїн рідну країну. Серед них і рядові трудівники села - інвалід Великої Вітчизняної війни Остроух Андрій Калинович та його дружина Крупка Ольга Григорівна. У родині зростали п'ять синів. Діти з ранніх років розуміли, що добробут сім'ї співвідноситься з нелегкою працею батьків, а тому, щоб допомогти їм, слід швидше ставати на самостійний шлях. Хлопці бачили, з якими зусиллями батько дбав про те, щоб сини не були гіршими, ніж інші, щоб у родині був достаток. А мама... «І коли вона спить?» - дивувалися менші, бо і тоді, коли вони засинали, і рано-вранці, розплющивши очі (звикли-бо в селі всі рано прокидатися: робота чекає) бачили маму в безперервних домашніх клопотах, які слід було переробити до того, як бігти в колгосп.

Усвідомлення відповідальності людини за свої справи прийшло до хлопців ще в шкільні роки, а тому після закінчення восьмирічки в рідному селі Семенівка, В'ячеслав (1949 р. н) вирішив самостійно рухатися по життю. Закінчивши Красноградське медичне училище, він обирає професію спортивного фельдшера. Після роботи у м. Вільногірську Дніпропетровської області служив у армії в Москві, працював на станції швидкої допомоги в м. Дніпропетровську, викладав у Херсонському медучилищі, закінчив лікувальний факультет медичного інституту. Багато років поспіль був спортивним лікарем футбольних команд, таких, як харківський «Металіст». Зараз – завідувач медичною частиною Республіканського вищого училища фізичної культури в Києві. Лікар збірних України на різноманітних спартакіадах (остання - XXV Всесвітня універсіада в Белгороді та у Фінляндії). Ведучи і пропагуючи здоровий спосіб життя, є чемпіоном України серед ветеранів з легкої атлетики та зимового плавання.

А тепер про головне: живучи таким активним, складним і по-чоловічому напруженим життям, В'ячеслав Андрійович знаходить час для поетичної творчості, друкується в періодичних виданнях. Його поетична збірка «Спасибі, мамо, і пробач» - данина любові батьком, які привчили до праці, чесності, доброти, небайдужості, і рідному селу, яке навчило помічати красу навколишнього світу, любити життя і цінувати його, поважати людей. У передмові до збірки член Спілки письменників України Валерій Куліш відзначає: «Вічні обереги доброти і земної любові, так трепетно виплекані автором цієї своєрідної сповіді, дають можливість сподіватися на те, що в народі нашому ніколи не зміліє ріка синівської вірності. Лише завдяки їй не згасає надія у день завтрашній».

Та В'ячеслав Андрійович вимогливий до себе як до поета, а свої вірші вважає ще недосвідченими, невпевненими дітьми:

Хай ці рядки – то перші сходи

На чорноземі ще в снігах.

Хай ці рядки – то перші кроки

На незміцнілих ще ногах.

Невелика за розміром збірка містить вірші українською мовою (розділ «Мовою мама і тата») та російською («Русская тетрадь»). Червоною ниткою через усю збірку, яка, до речі, присвячена пам'яті матері поета Ольги Григорівни, проходить мотив синівської любові, поваги до тієї, хто, тяжко працюючи, самовіддано ростила синів, піднімаючи їх на ноги:

Це потім казали: «Сини - як орли»,

На груди медаль «Материнської слави».

Раніше збагнуть довелось, що жили

Не завдяки, а наперекір «державі».

Усім тільки Вам зобов'язані ми,
Хай навіть дитинство легким не назвати –
Та Вашою ласкою стали людьми
Й повік не забудем це, мамо і тату!

(«Спасибі, мамо, і пробач!»)

Не може не схвилювати поезія «No pasaran!», бо образ батька, об'єднавшись з іншими «синами страдалиці-землі», уособлює непереможність, мужність рідного народу, бажання миру і злагоди на землі, віру в торжество добра, переконаність в тому, що пам'ять про криваві події війни має жити для того, щоб прийдешні покоління не допустили її повторення:

Прокляту зрівняно барлогу,
Розп'ято пазури орла
І обеліски край дороги
Земля, як совість, піднесла.
Давно не чуть зловісних звуків,
Та тільки раптом ветеран
Вві сні сталеві зціпить руки –
І крик, як біль: - No pasaran!

І хоч у творчому доробку В'ячеслава Крупки є так звані дисидентські вірші, та нашу увагу привернули його поезії, присвячені землякам-трударям, роздуми про саме життя. У них ми бачимо його ліричну душу, здатність до образного мислення:

Край приорільський -

Шовкові трави,

Хатки під лісами,

Немов купави...

Роси краплини -

Краси намисто.

О! Приорілля, моя колиско...

Незмеркла пам'ять

Мов на екрані:

Старенька хата снує смеркання...

(«Орільський заспів»)

Збірка читається на одному диханні, бо кожна поезія – це одкровення, це щирі почуття і легкий сум:

Заспані корови в повнії дійниці

Теплими дощами сіють молоко.

В курені баштаннім на старій рушниці

Бачить сни юнацькі мій дідусь Грицько.

Вітерець-гульвіса тополиним пухом

Ніжним покривалом слід твій замітає.

Півень десь далеко кукурікнув глухо,

Мов про те, що сталось, в мене запитав.

(«Солодка туга за селом Семенівка»)

Це ж як чоловік повинен любити свою малу батьківщину, щоб знайти такі красиві образи для змалювання природи села свого дитинства: заспані корови, теплі дощі молока, вітерець – гульвіса, ранок миє руки в росах... Таким же щирим і зворушливим є автор у змалюванні нелегкої праці хліборобів, возвеличуючи їх героїзм на нивах України:

Піт рясний на чолі,

Пил на мужніх руках.

Степові кораблі,

Мов герої, в зірках.

(«Жнива»)

Його поезія багата на тропи: епітети: дорідні лани, сталеві голоси, зерно золоте, світлий день; порівняння: кораблі, мов герої, пісня, наче зоряний цвіт; метафори: пісня хліба летить, світ виповнюється зерном; і немає в ній напускної пафосності, і навіть заклик: « Хай буде мир! І хай будуть жнива!» - це не просто красиві слова, це життєва мудрість, це переконаність у тому, що мирна праця, вирощування хліба – найсвятіше в житті (які ж актуальні ці слова на тлі сучасних подій в Україні!)

Не може не схвилювати читачів інтимна лірика поета, його переконаність в тому, що кохання – першооснова життя.

Людиною людина вперше стала,

Коли на себе схожу покохала,

Із трепетом несміло прошептала:

«Коханий мій»... , а чи «моя кохана»

(«Таємниця походження людини»)

А ще у поетичному доробку В.Крупки хотілося б виокремити філософські твори. Адже кожен з нас рано чи пізно питає себе: «Навіщо я живу на світі? Яке моє призначення? Яка я людина?» Запитання нелегке. І не завжди люди на них знаходять відповіді, не завжди розуміють, як розпізнати зло, чому воно існує, як з ним боротися. Кожен з нас шукає себе у житті, кожен вибудовує для себе певну лінію поведінки, світогляду.

Є роздуми над цими одвічними питаннями і у нашого земляка. Можливо, вони стануть для нас дороговказом, допоможуть знайти своє місце у цьому світі? Бо досвід людини, у якої за плечима життя, для нас, юних, важливий.

Життя – то дорога вертка і вихлява,
То рівні проспекти, то стежка гірська.
Серця по дорозі – гарячі й хирляві,
Не кожна простягнута – вірна рука.
Судити людей – непосильна затія,
Я й сам не святий, що по правді, скажу,
І все - таки прагнем крізь сито просіять
Нелюдяне в нас за життєву межу.

(«Сентенція на тему життя»)

Життя – мов марафонський біг,
Що рік – то кілометри долі.
Дай Бог, щоб фініш кожний зміг,
Здолать не розплескавши волі,
Дай сили вірити в людей
І, навіть в відчаї, в кохання.

Дай мудрості – не фальш ідеї,

В зневірі – другого дихання.

Дай зрозуміти зміст життя

І втілити його собою,

Повірить, що твоє буття

Не відійде з самим тобою.

(«Побажання друзям»)

Мудрістю, життєвим досвідом зрілої людини продиктовані і рядки:

Як соловейку пісня, радість потрібна людині.

Очі їй теплі потрібні – і не біда, що не сині.

Ще їй, для повного щастя, руки ласкаві б мати,

Щоб пригорнули в ненасті, як у дитинстві мати.

Таким є коротке знайомство з творчістю нашого земляка, а нині киянина В.А. Крупки. Сподіваємося, що і надалі він радуватиме нас своїми поезіями.

Такий же талановитий і таку ж незвичайну біографію має і молодший брат В'ячеслава Крупки – Олександр (1952 р. н). Зростав хлопчина, як і його однолітки, серед працюючих, щирих людей, серед чарівної природи. Дуже любив та поважав батька, пам'ятаючи про його справи і спостерігаючи його стійкість у справах житейських. Пізніше ці почуття знайдуть відображення в поезіях, піднімуться до глибокого схиляння не тільки перед рідним батьком, а й перед величним подвигом всього покоління – покоління переможців.

Отже, цілком зрозумілим є бажання хлопця стати сильним і мужнім, обрати собі чоловічу професію. А що мав перед собою приклад – рідного брата Івана, то в 1968 р. вступив до Мурманського морехідного училища, по закінченню якого пройшов шлях на суднах Північного басейну від моториста

до начальника механічно – судової служби флоту. За плечима – багатий життєвий і трудовий досвід, 33 роки роботи на промислових і транспортних суднах.

До віршування Олександр Крупка звернувся уже в зрілому віці. Що спонукало його до цього? Зміни, що відбуваються в країні не на краще. Активна громадянська позиція. Гордий, бунтівний, неспокійний, як у батька, характер, який не зміг миритися з несправедливістю. Особливо боляче відгукувалися в ньому напади на старше покоління. Як особисте приниження, переживав він його становище. І зазвучали вірші, накочуючись сильно, як штормова морська хвиля. Відповідним виявився і виразний псевдонім – Красний! Значна частина віршів під цим псевдонімом друкується в газетах «Комсомольська правда», мурманській обласній газеті «Кольський маяк».

Володимир Пеляк, головний редактор газети «Кольський маяк», відзначає щирість і патріотизм Олександра у бажанні змінити життя на краще. Його гумористично-сатиричні вірші, найгостріші публіцистичні статті знаходять відгук у серцях читачів. Адже теми, які піднімає О. Красний у своїх творах, болючі й злободенні: низький рівень зарплат і пенсій, ріст цін на послуги ЖКГ, продукти, міський транспорт, якість та зміст телепрограм та періодичних видань, безробіття, лицемірство представників влади, егоїзм недолугих політиків:

Бьет озноб, кидает в пот,

Думаю со страхом:

Народ всё переживёт,

Беда олигархам.

Бой с инфляцией замучил,

Упал экспорт меди...

Вряд ли бонусы получают

Путин и Медведев.
В Италию вихрем мчатся
Мысли, мои кони,
Только смог бы продержаться
Сильво Берлузкони!
Дай Бог кризис пережить
Саркози и Меркель,
Ведь они привыкли жить
Не по нашим меркам.
Что народ вновь обобрали,
Велика ль потеря,
Лишь бы только не страдали
Гордон с Самотерой.
Измотался, прям невмочь,
Ох, родная мама!
Как бы мне еще помочь
Баракку Обаме?!
Взял на пенсию крупу,
В долг – на пересылки.
Братцы, все, спешу, бегу
Отправлять посылки.

(«Финансово-свиной кризис»)

І ми бачимо не лише іронію та сатиру при висміюванні політичної еліти, але й оптимістичну переконаність в тому, що простий люд всі труднощі й перешкоди переборє, бо він сильний, загартований, дружний. На гостре перо поета потрапляє і низький рівень ідейного та виховного потенціалу сучасних телепередач:

Я по другим каналам – дух перехватило:
Срам, дикий ужас, в словах не передать!
Там на одной программе рота Чикатило,
А на другой зарезал тещу зять,
Вновь на Тверской засилье плоских шуток,
А в южном Бутово орудует маньяк,
С экранов «Артик СИ» исчез на 20 суток,
А в это время опер Шилов поет коньяк...

(«Теленаркозависимость»)

Піддаючи критиці недоліки суспільного життя, негативні риси людського характеру, Олександр Андрійович примушує замислитися нас над своїм життям і вчинками, проаналізувати їх і критично, об'єктивно оцінити, не шукати винних там, де є і наша вина:

Я бреду походкой тихой родной улочкой,
Раньше мне казалось, что все бабы – дурочки.
Сколько видел я истерик, клятв и слёз:
У меня порывы страсти – им давай всерьёз.

Помню пылкую, горячую любовь
С главбухшей треста:
Грудь аж пыщет, губы – знай! Чем не невеста?
Как родник. До дна пей – не напиться,
Надо было мне тогда на ней жениться.
А потом заврайоно с осиной талией,
Продавец, шефповар, кандидат наук, так далее.
Мне всё было то не там, а то не так.
А сегодня вдруг я понял: сам дурак.

(«Прозрение старого Дон Жуана»)

Стає зрозуміло, що стосується цей вірш не лише взаємовідносини з коханими, але і будь - якої сфери нашого життя. Вірш О. Красного «Товаришу Сталіну», розміщений в Інтернеті, отримав дуже широкий відгук не лише в найвіддаленіших куточках Росії, і в ряді країн світу, бо в ньому – про те, що заважає Росії стати однією з найсильніших держав, а її народу – жити вільно і щасливо:

Во всех краях Отечества растут
Преступность, дедовщина, хулиганство,
Террор избрал невиданный маршрут
И горько разлилось рекою пьянство...

У віршах О. Крупки – Красного є мелодійність і тепло непідробного почуття, особливо коли говорить він про рідний край, батьківську хату, найрідніших людей. І лягає тоді на папір сумне:

Стоїть хатина під горою,
Двір в бур'яні, вікон нема.
Що раптом трапилося з нею?
Чи то селом пройшла чума?
Жили в цій хаті батько, мати,
Хлоп'ята босі по двору
Наперебій м'яча ганяли.
Я в думках бачу ту пору,
Як нас кохала мама мила
Та тато дарував тепло...
Заріс той двір, як дві могили,
Що на погості за селом...

(«Батьківська хата»)

Ви помітили? Олександр, що більше 40 років прожив у Мурманську (як у нас кажуть, «на краю землі»), не забув рідної мови й іноді – про найсокровенніше – говорить нею. Продовжуючи тему любові до батьківського краю, автор згадує все, таке близьке і рідне, таке любе серцю і таке безмежно далеке, у звичних скромних образах:

Вижу я село родное.
Дом. Колодець у реки.
Во дворе цветут ромашки,
Вдоль дороги – васильки.

Ульи, домик на пригорке,

Возле пчёл хлопочет дед.

В пропотевшей гимнастерке

Чинит трактор мой сосед...

І на думку спадає Шеченкове «Садок вишневий коло хати». Та ж лаконічність, стислість, скромність – а перед нами затишний літній вечір у селі. Заплющуєш очі – і бачиш: гори хліба на току, мама з печі дістає духмяний коровай, кіт згортається клубком на ліжку, дрімають на ставку човни. І розумієш: це – дитинство, це – чарівна пора, забути яку не перешкодять ні роки, ні відстані, ні життя в іншій країні. З попередньою поезією перегукується і наступний вірш «Мій милий край». У серці визріває радість: і квітучі сади, і поважна хода гусей, і купання сонця у струмку, перегук півнів, човен в тіні очеретів, і хліба, що тягнуться до сонця – це Батьківщина, яка назавжди залишиться в серці, додаватиме сили у важку хвилину, грітиме душу у мить суму на холодній Півночі. І, як вистраждане, наболіле, порада – заклик до всіх нас, юних і літніх, не забувати батьків і рідну домівку, почастіше відвідувати їх:

Я, скитаясь, домом родным бредил.

Опоздал я. Вот моя вина.

Мать,отец пока на этом свете, -

Встретят, обогреют, всё поймут.

Крик души ко всем заблудшим детям:

Возвращайтесь! Как ни труден путь!

(«Возвращение блудного сына»)

Всім загиблим і живим, що захистили світ в роки воєнного лихоліття, з синівським поклоном присвячує щирі рядки:

Кто смертью храбрых пал на поле брани,
Кто в лихолетье грудью заслонил страну,
Пред вашим подвигом я на колени встану,
В глубокой скорби всех вас помяну.

Олександр Андрійович залишається активним учасником всіх подій в місті Мурманську. І хоч на Зачепилівщині буває нечасто (відстань, кордони), і хоч з братами спілкується більше по телефону та по Інтернету, та все ж цікавиться життям рідного краю. Його турбує і доля Семенівки: як живуть люди, про що думають, що їх хвилює, і життя зачепилян йому небайдуже.

Тож коли старший брат Іван Андрійович (до речі, теж у минулому моряк Північного флоту, а нині один з найвідоміших і найактивніших громадян району) повідомив, що у Зачепилівці оголошено конкурс на гімн Зачепилівського району, Олександр Андрійович вирішив долучитися до цієї потрібної і хвилюючої події, запропонувавши свою поезію. На розгляд конкурсної комісії було подано дві роботи; однією з яких була пісня на слова О.Крупки-Красного, покладена на музику Тарасом Дукою. Саме вона і була визнана кращою. Депутати районної ради VI скликання на XXXVI сесії дали їй путівку в життя, вписавши цю подію в історію Зачепилівщини напередодні 70-річчя звільнення району від німецько-фашистських загарбників окремим яскравим рядком у вересні 2013 р. Ось уже рік під час урочистостей разом з Гімном України звучить і Гімн нашого району, і ми схвильовано слухаємо:

Дорога родино, рідний краю!

Сині ріки, золоті поля...

Я тебе шаную, я тебе кохаю,

Рідна Зачепилівко моя!

Нам приємно, що автором цього твору став наш земляк, герой нашої розповіді, справжній патріот рідної землі О.А. Крупка-Красний. І хоч доля закинула його далеко від України, та з нами – його вірші, його чудові поетичні рядки, як і твори його брата – В'ячеслава Крупки.

Ось і познайомили ми вас із життям та творчістю людей, які досягли значних успіхів у житті, поєднавши сильний чоловічий характер з чутливою лірикою душі. Їх виховало життя, їм дарувала приорільська природа вміння відчувати красу, їм напувала натхненням зачепилівська земля.

Використана література:

1. Горизонти Зачепилівщини. № 38 (125) 21 вересня 2013 р. с.2
2. Листи О. Крупки до членів гуртка «Літературне краєзнавство»
3. В. Крупка Спасибі, мамо, і пробач. Поезії та пісні. – Херсон: Просвіта, 1999. – 40 с.
4. Крупка О. На краю землі. – Мурманськ: Маяк, 2007. – 75 с.
5. Номери газети «Кольський маяк» м. Мурманськ.
6. Номери газети «Полярна правда» м. Оленегірськ.

Додатки

Крупка Вячеслав

Олександр Крупка-Красний

За натхненням на рідну Зачепилівщину

Перша збірка В. Крупки, 1999 р.

СЕСІЯ РАЙОННОЇ РАДИ

У ЗАЧЕПИЛІВЩИНИ Є СВІЙ ГІМН

Хоч ХХХVI сесія районної ради VI скликання носила характер позачергової, питань до розгляду назбиралося чимало. Щоправда, шлях до їх прийняття виявився напрочуд інтенсивним і відзначався неабияким порозумінням та згодою. Відчувалося, злагодженій роботі депутатського корпусу сприяло те, що попередньо всі питання були докладно обговорені на засіданнях постійних комісій.

Перше, що було "узаконено" депутатами, затверджено у новій редакції Положення про порядок призначення на посаду та звільнення із займаної посади керівників підприємств, установ та закладів, що перебувають у спільній власності територіальних громад сіл, селища району, про що доповів голова постійної комісії з питань законності, правопорядку, депутатської діяльності та етики місцевого самоврядування Валерій Кисіль.

Депутати затвердили статuti Миколаївської та Руновщинської загальноосвітніх шкіл I-III ступенів, а також передавальні акти Залінінської та Забаринської загальноосвітніх шкіл I-II ступенів. Схвалено й рішення про внесення змін до Програми економічного і соціального розвитку району на 2013 рік. Депутати дали згоду й на зміни до рішення ХХVI сесії VI скликання районної ради від 25 грудня 2012 року "Про районний бюджет на 2013 рік".

Не залишилося без уваги обговорення питання про створення комунального закладу районної ради дитячо-юнаць-

кої спортивної школи. Тепер можна з певністю стверджувати, нарешті перший крок до реального втілення донедавна лише багатобіжючих перспектив зроблено. "З метою забезпечення повноцінного оздоровлення, змістовного відпочинку і дозвілля дітей та молоді, самореалізації, набуття навичок здорового способу життя, підготовки спортивного резерву для збірних команд району, — було виголошено на сесійному засіданні, — створити комунальний заклад "Дитячо-юнацьку спортивну школу Зачепилівського району". На подальшій сесії має бути затверджений статут цього комунального закладу, призначений його директор.

Проте, що в районі відповідно до рекомендації міністерства охорони здоров'я триває модернізація мережі закладів охорони здоров'я, що надають первинну медичну допомогу, свідчить і рішення районної ради "Про передачу площ приміщень закладу та надання дозволу на передачу в користування автомобілів на умовах договору позики КЗОЗ Зачепилівської центральної районної лікарні КЗОЗ Центру первинної медико-санітарної допомоги Зачепилівського району". Іншими словами, КЗОЗ Центр первинної медико-санітарної допомоги отримав для своєї діяльності від КЗОЗ Зачепилівської ЦРБ приміщення адміністративної будівлі, гаражі, а також приміщення поліклініки. Разом з цим від одного до іншого передані 12 автомобілів для забезпечення роботи служб центру первинної медико-санітарної допомоги.

Була на сесії й досить хви-

лююча та знакова мить, — коли затверджувався гімн Зачепилівського району. За більшістю голосів був підтриманий варіант, створений Тарасом Дуюком та Олександром Крупкою-Красним.

Треба сказати, вирішальну роль в цьому відіграв вердикт конкурсної комісії, очолюваної головою районної ради Леонідом Глянєм і в роботі якої взяла участь голова районної державної адміністрації Лідія Кобильська. Не інакше, саме об'єктивний висновок комісії налаштував і депутатів на спільну позицію.

За ініціативою Леоніда Даниловича підсумкове засідання комісії, яке відбулося за годину до сесії, вилилося в палку дискусію всіх "за" і "проти" стосовно прийняття доленосного рішення. Кожен з членів комісії, запрошені мали змогу висловити свою власну думку. Неодноразово звучали фонограми обох запропонованих музичних творів.

Вже після голосування, а воно за результатами один в один збіглося потім із голосуванням в сесійній залі, Леонід Глянь висловив щиру вдячність усім: і хто працював над втіленням у життя важливого суспільного замовлення, і хто брав участь у конкурсному відборі. Окремо він тепло відгукнувся на адресу іншого автора гімну — Олександра Дядечка, підтвердивши, що його урочистий твір теж заслуговує на увагу і визнання.

Головне, що те-

пер гімн Зачепилівського району є. І він уже пролунав на повну силу. Саме депутати районної ради дали йому півтону в житті, вписавши цю подію в історію Зачепилівщини напередодні 70-річчя звільнення району від німецько-фашистських загарбників окремим яскравим рядком.

Світлана ТЮТЮННИК

ГІМН ЗАЧЕПИЛІВСЬКОГО РАЙОНУ

Музика Тараса Дуки

Слова Олександра

Крупки-Красного

Де зніздяться лелеки,

Горді, ніби цариці.

Та в безмежних ланах

Золотиться пшениця.

Де з вишневих садів

Летять снів слів 'я

— То мій край

Слобожанський,

Моя рідна земля!

Дорога родино, рідний краю!

Сині ріки, золоті поля...

Я тебе шаную,

я тебе кохаю,

Рідна Зачепилівко моя.

Там, де трави духмяні

І прозорі криниці,

Та чарівні дівчата,

Немов справжні

жар-птиці,

Грає сяйвом веселка та

дзвенить водограй...

— То мій милий та любий

Зачепилівський край!

Дорога родино, рідний краю!

Сині ріки, золоті поля!

Я тебе шаную,

я тебе кохаю

Рідна Зачепилівко моя!

Твори О. Красного в періодичних виданнях

КОЛЬСКИЙ
МАЯК
ОБЩЕСТВЕННО-ПОЛИТИЧЕСКАЯ ГАЗЕТА МУРМАНСКОГО ОБЛАСТНОГО ЦЕНТРА

Я, сын
Великого
Советского народа,
Сегодня Родине
торжественно клянусь:
Кто посягнул
на братство и свободу,
Я с теми
никогда не соглашусь!

Победный путь,
согласно фактам,
Пропитан кровью
доблестных бойцов.
Слава
красноармейцам и солдатам!
Будем, достойны
наших дедов и отцов!

Поднимем выше
красные знамена,
Пусть гордо реют
полотна кумача!
Плотней сомкнем Октябрьские
колонны,
Вперед к победе
За дело Ильича!

Александр КРАСНЫЙ,
г. Мурманск

Жили в цій хаті батько, мати
Хлопята босі по двору
наперебій мяча ганяли
Я в думках бачу ту пору

Як нас кохала мама мила
та тато дарував тепло
Заріс той двір, як дві могили,
що на погості за селом

А ми по світу розбрелися
щоби допрагнути мети
Один-другого зацурались,
живем немов і небрати

Весною сонечко пригріє
і вишня знову зацвіте
Про Батьківщину серце мліє,
та мова зараз не про те

Я знову думкою в хатині
і в шелесті садів, дібров
Чую з дитинства і понині,
що мы брати, то рідна кров

Коли на серці біль і сумно,
вантаж життя тяжко нести
В умі працює одна думка-
Прости нас Господі! Прости!

РУЖАЯ СТРАЖА

Александр КРУПКА

Родился в 1952 году на Украине. По окончании восьмилетки, в 1968-м приехал в Мурманск. Трудовую деятельность начинал учеником моториста. Заочно окончив среднюю мореходку, работал механиком на промысловых и транспортных судах, в механико-судовой службе флота.

Стихи появились относительно недавно и, конечно, им далеко вато до профессиональной зрелости. Но есть в строчках Александра напевность и тепло неподдельного чувства, что, надеюсь, привлечет нашего читателя.

В Литстранице Александр Крупка публикуется впервые.

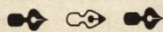

Возвращение Блудного сына

Вечные слова «О блудном сыне»
Ранят наши грешные сердца.
Я вернулся. Дом стоит донныне.
Только нет давно в живых отца.

Не позвал мой брат родню,
соседей,
Нет в кувшинах терпкого вина.
Я, скитаясь,
домом родным бредил.
Опоздал я. Вот моя вина.

Мать, отец пока на этом свете, –
Встретят, обогреют, всё поймут.
Крик души
ко всем заблудшим детям:
Возвращайтесь!
Как ни труден путь!

Вижу я село родное.
Дом. Колодец у реки.
Во дворе цветут ромашки,
Вдоль дороги – васильки.

Улы, домик на пригорке.
Возле пчел хлопчет дед.

В пропотевшей гимнастерке
Чинит трактор наш сосед.

Урожайным знойным летом
Горы хлеба на току.
Хлеборобы дружной песней
Гонят прочь печаль-тоску.

Украинский чудный вечер.
Мама в печке хлеб печет.
Я бегу отцу навстречу,
Чтобы встретить у ворот.

Сонный я лежу в постели.
Кот запрыгнул на кровать.
Соловей выводит трели.
Всё село ложится спать.

Ночь. Луна плывёт по небу.
Дремлют лодки на пруду.
Знаю точно: где бы ни был –
Завтра в детство вновь приду.

Мой милый край

Нарядились сады в цвет.
Трели соловьиные.
Нет тебя милее мне,
Родина любимая.

Идут гуси по селу
Важною походкою.
Смолкой пахнет свежий сруб.
Камыши под лодкою.

На заборе кот пригрелся
После ратного труда.
В родник солнце окунулось.
В ручейке журчит вода.

Сочную траву буренка
Щиплет на лугу с телком.
Слышно бляенье ягненка –
Заскучал за молоком.

С речки аромат ухи.
Пёс на цепи мается.
Звонкой песней петухи
Вновь перекликаются.

Дремлет сонная избушка.
Где-то песня слышится.
У крыльца сидит старушка,
Весной не надышится.

За селом поля без края.
Хлеба к солнцу тянутся.
В сердце Родина моя
Навсегда останется!

Друзь

Светлой пал
А. Н

Струится жизни серпантин,
И оборвётся где, не знаем.
Вдвойне мы дружбой доро:
Когда друзей своих теряем

Александр Андреевич Красный, постоянный автор «Кольского маяка», девятнадцать публикаций за три года.

Богатейший жизненный опыт, 33 года в море, начинал учеником моториста, завершил начальником механико-судовой службы. Драматические события, происходящие в стране, не оставляют равнодушным, откуда стихи: то рублёные как протестные шаги демонстрантов, то напористые, как морская штормовая волна.

Александр КРАСНЫЙ

ЧАСОВОЙ СЕВЕРА

Как часовой,
застыл
над сопками
Алеша,
На пьедестале встречает
утро и закат.
В осенний дождь
и зимнюю
порошу
Хранит покой
сложивших головы

Кильдин, Рыбачий
и Долина Славы,
Во имя жизни
шел смертельный бой.

Стал Брестской
крепостью
на Севере
державы
Могучий Мурманск!
Преклоняюсь
пред тобой!

Мой Мурманск!
Арктики начало.
В страницах летописи
славы
трудовой:
Заводы, стройки,
корабли
причалы -
Все это Мурманск!
Любимый
и родной!

Мой Мурманск!
Символ доблести
и чести!
Трудом и подвигом
ты прославляешь
Русь!
Навеки сердцем
я с тобою
вместе,
Великий Мурманск!
Я тобой
горжусь!

Александр КРАСНЫЙ

ТЕЛЕНАРКО-ЗАВИСИМОСТЬ

Я превратился
в теленаркомана,
Пытаюсь завязать,
но не могу,
Включаю телевизор
утром рано,
А там уже
Медведев, Путин и Шойгу.

Вчера мы
осмотрели дно Байкала,
Потом все вместе
сплавлялись по реке,
По ходу обсудили темы:
«Рост провала»,
И экономику,
что снова в тупике».

Перстом перекрестились
по три раза -
За что всевышнего
разгневал так народ?
То рухнет дом,
от взрыва бытового газа,
А то взорвется
в небе самолет.

Расстался с ними
лишь к исходу ночи,
Один надел костюмчик
цвета «беж»,
И улетел в цветущий
город Сочи,
Другой отправился
на форум за рубеж.

Я по другим каналам -
дух перехватило:
Срам; дикий ужас,
в словах не передать!
Там на одной программе
рожа Чикатило,
А на другой
зарезал тещу зять.

Вновь на Тверской
засилье протитупок,
А в Южном Бутово
орудует маньяк,
С экранов «Арктик СИ»
исчез на двадцать суток,
А в это время опер Шилов
пьет коньяк...

Лишь на востоке,
первый луч пробился,
Вновь на экране
президент, премьер.
Я телевизор выключил.
Задумался, умылся...
И вспомнились
теленпрограммы СССР.

Колхоз «Заря»,
что в Ставропольском крае,
В ВДНХ привез
производителя быка.
Рапортовал в ЦК
о небывалом урожае,
И о рекордных
надоях молока.

Политбюро перед собой
в составе вижу прежнем,
Идут дебаты
о делах текущих дней.
ИТОГ ПОДВЕЛ
ГЕНСЕК
ТОВАРИЩ БРЕЖНЕВ,
- РАБОЧИМ ПЕНСИЮ
СТО ДВАДЦАТЬ
СЕМЬ РУБЛЕЙ...

И всё. И без базара.
И без глубин Байкала...